

τὸ δίκαιον καὶ πρὸς τὸν νόμον, εἶνε πολὺ φυσικὸν ὅτι ἡ πρώτη μετ' ἐκείνου συνάντησις, δολία ἢ εὐπαρρησίαστος ἀνὰ λόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ ἀτόμου, θὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα τραγικὸν μᾶλλον ἢ ἥττον κατὰ τὴν στιγμιαίαν διάθεσιν τῆς τύχης.

Ἄλλ' ὅπως βελτιωθῇ ἡ κατάστασις αὕτῃ ἡ γενικῶς ἀνωμολογημένη, εἶνε ἀνάγκη μέτρων ῥιζικῶν, γενναίων, ὀλοσχεροῦς σχεδὸν μεταβολῆς τοῦ καθεστῶτος. Πρέπει προπάντων νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ λειτουργία τῶν νόμων, χωρὶς νὰ ψηφίζονται νέαι ἀνωφελεῖς, ὅταν πρόκειται νὰ καταδολιευθῶσιν ὡς οἱ ὑπάρχοντες· πρέπει νὰ χειραφετηθῇ ἡ δικαιοσύνη ἀπὸ τῆς πολιτικῆς, τῆς μικροπολιτικῆς αὐτῆς τῆς ἐμπαθοῦς καὶ ἐγωϊστρίας· πρέπει εἰς τὰς δημοσίας θέσεις νὰ τάσσονται ἄνθρωποι εὐσυνείδητοι, θεωροῦντες τὸ καθῆκον ὑπεράνω τοῦ συμφέροντος καὶ τὸ γενικὸν καλὸν ὑπεράνω τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν ὁποίαν θὰ τρέφωσι πρὸς τοὺς τροφοῦτάς των· πρέπει ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ ἐπιπνεύσῃ πνεῦμα εὐθύτητος, δικαιοσύνης, αὐστηρότητος, νομιμοφροσύνης... Ἄλλὰ τὰ πρῆπει ταῦτα κατήντησαν πλέον κοινὸί τόποι καὶ εἶνε ζήτημα ἂν δύνανται νὰ τελεσθῶσι τόσον ταχέως καὶ εὐκόλως, μετὰ τὴν μακρὰν καὶ κινδυνώδη κατωφέρειαν τὴν ὁποίαν διανύομεν.

Καὶ ἰδοὺ διατὶ δυστυχῶς ὑπάρχει φόβος ὅτι ἐπιπολὺ ἀκόμη αἰ στήλαι τῶν ἐφημερίδων μας θὰ εἶνε αἰματόδρεκτοι...

ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ.

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑς HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Πόλεμος ἐμφύλιος.

Ἐνῶ διήρχετο τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος ὁ βασιλεὺς τῆς Τήνου συνήντησεν ἕνα πολιτικόν του φίλον, βουλευτὴν τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ δικηγόρον, τὸ στάδιον τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἀνάκαθεν ποικίλον, οὐδέποτε ὁμως ἐπικερδές. Ἦρχισε τὸν βίον ὡς ὑπηρετῆς, κατῴρθωσεν ὁμως νὰ γείνῃ συγγρόνως καὶ φοιτητῆς τοῦ πανεπιστημίου, ὁ δὲ μισθός του ἐξήρκει πρὸς ἀγορὰν τῶν ἀναγκαίων βιβλίων τῆς νομικῆς. Γενόμενος διδάκτωρ καὶ δικηγόρος, ἐν ἐλλείψει πελατῶν ἐπεδόθη εἰς τὴν δημοσιογραφίαν καὶ ἐξέδωκεν ἀλληλοδιαδόχως διάφορα φύλλα, κωμικὰ, πολιτικὰ, σατυρικά, διαρκέσαντα ἀνὰ ἕξ περίπου μῆνας ἕκαστον καὶ οὐδὲν προσθέσαντα εἰς τὸ ἐλαφρὸν βαλάντιον τοῦ ἐκδότου, ὅστις ἐκλεχθεὶς ἐπὶ τέλους βουλευτῆς ἦτο ἤδη τοῦ Τελάχας ὀπαδός καὶ συνάδελφος ἐν κωλυσιεργίᾳ.

— Μὲ τὴν ὥραν σου ἦλθες, εἶπεν ὁ Σταῦρος πρὸς τὸν φίλον του. Θὰ τὸ διασκεδάσωμεν εἰς τὴν Βουλὴν. Αἶ;

— Ἀρσῆ μέ μου τους καὶ θὰ τοὺς διορθώσω

τὸν προὑπολογισμόν! Ἄλλὰ σύ, ἐμπρὸς τὰς γελοιογραφίας! Θὰ τοῦ καταιδάσωμεν τὸν κολάρον καὶ ἔννοια σου. Ἄλλὰ τί μανθάνεις διὰ τὴν δημαρχικὴν ἐκλογὴν; Θὰ ἐπιτύχω;

— Μὴ φοβείσαι. Τὸ κόμμα μας θὰ σὲ υποστηρίξῃ ἕως τὰ γερά. Δὲν σοῦ λέγω, ὁ Οἰδᾶς εἶναι δυνατός καὶ δὲν τοῦ λείπουν τὰ χρήματα, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ὑπερτερήσωμεν.

— Ἀκουσέ με, Σταῦρε, ἂν γείνω δήμαρχος Ἀθηνῶν, σοῦ ὑπόσχομαι δῶρον χίλια φράγκα καὶ μίαν ὑποτροφίαν διὰ τὸν υἱόν σου ἀμέσως. Νὰ σὲ ἰδῶ πῶς θὰ ἐνεργήσῃς.

Ὁ δικηγόρος ἐμειδιάσεν ὡς ἄνθρωπος βέβαιος περὶ τῆς δυνάμεώς του. Ἐχεῖ νὰ πάθῃ τὸ ὑπουργεῖον ἀπὸ αὐτόν! Τί δὲ ὠφελεῖ ἡ ἐπιτροπὴ ἐὰν δὲν τὴν χρησιμοποιοῦν τις χάριν τῶν φίλων του;

— Ἄλλ' ὁ Οἰδᾶς δίδει χρήματα ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, ἐπρόσθεσεν.

— Ἐχεῖ καὶ πολλά, ὑπέλαβεν ὁ Τελάχας σύννοος.

— Ἀνάγκη νὰ ἐξοδεύσωμεν καὶ ἡμεῖς. Μὲ πολὺ ὀλιγώτερα θὰ ἐξοδευτέρωσωμεν τὰ ἰδικὰ του. Ἐχομεν τὸ πλεονέκτημα ὅτι εἴμεθα ἀντιπολιτευόμενοι· ἡ ἀντιπολίτευσις σὲ κάμνει δημοτικώτερον, σὲ ὑψώνει ὑπεράνω τῶν ταπεινῶν, τῶν ὑποτελῶν. Σὺ δὲ ὄλην σου τὴν ζωὴν ἦσο ἀντιπολιτευόμενος.

— Τοῦλάχιστον κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη, εἶπε σοβαρῶς ὁ Τελάχας. Καὶ νομίζω ὅτι ἡ σταθερότης μου αὐτῇ μου δίδει δικαιώματα ἐπιτυχίας εἰς αὐτὴν τὴν δημαρχικὴν περιόδον.

Ὁ σατυρικός οἰστρός τοῦ δικηγόρου ἐκεντᾶτο εὐκόλως. Αἱ ἀνοησίαι τῶν φίλων τὸν διεσκέδαζον ὅσον καὶ αἱ τῶν ἀντιπάλων. Ἄλλως δὲ αὐτὸς ἦτο ὁ πρωτοεργός τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ Τηνίου πολιτευτοῦ, καὶ τοῦτο ὄχι ποσῶς ἐκ βεβαιότητος περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ἀλλὰ διότι ἄλλος ὑποψήφιος σπουδαιότερος ἤθελεν ἐπισκιάσει τὴν ἰδικὴν του σημασίαν εἰς τὴν ἐκλογικὴν πάλην.

— Ἡμεῖς, φίλε μου, ἐπανέλαβεν, εἴμεθα οἱ Παρνελισταὶ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἂν δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα τοῦ θριάμβου, θὰ ἔλθῃ ὁμως!

Καὶ ἰδὼν τὴν ὥραν εἰς τὸ ὠρολόγιόν του, ἐπρόσθεσεν ὡς ἐν παροῦσιν:

— Θὰ σοῦ χρειασθῇ μεγαλείτερον σπίτι, φίλε μου.

— Τὸ ἐσκέρθην τοῦτο καὶ ἔλαβα ἤδη πληροφώρας. Ἐχω ὑπ' ὄψιν ἐν οἰκόπεδον πλησίον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Θὰ μὲν ἔλθῃ βαρὺ τὸ πρᾶγμα ὕστερον ἀπὸ τὰ ἔξοδα τῆς ἐκλογῆς, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἀδελφός μου Περικλῆς δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ στενοχωρηθῶ.

— Πῶς δὲν ἔρχεται καὶ ὁ ἴδιος ἐδῶ μὲ τὴν οἰκογένειάν του; Τί τοῦ ἦλθε νὰ ταφῇ ἐκεῖ εἰς τὴν Τήνον;

— Καί μάλιστα μέ τήν κόρην του, τήν ωραίαν μου ἀνεψιάν, ὑπέλαβε μετ' ἀγανακτήσεως ὁ Τελάχας.

— Πρέπει χωρίς ἄλλο νά τοὺς φέρῃς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡξεύρεις τί θά εἰπῇ μία εὐμορφη ἀνεψιά, καί μέ προίκα; Ὅλοι οἱ γαμβροὶ τῶν Ἀθηναίων θά παραιτήσων τόν Ὀιδῶν καί θά εἶναι ὑπὲρ σοῦ.

— Ἀστειεύεσαι! Ἄλλ' ὅμως ἐάν μέ ἀφήσῃ ὁ Περικλῆς νά τοῦ εὐρω κανένα καλόν γαμβρόν, κάτι ἤμπορεῖ νά ἔβῃ ἀπ' ἐκεῖ.

— Καί πῶς ὄχι! Ἰδοῦ, ὁ Μάγγος, ὁ Φάλης, καί οἱ δύο ἑκατομμυριοῦχοι. Κάμε ἀνεψιόν σου ἢ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλον ἀπ' αὐτούς, καί δέν βλέπω διατί νά μὴ γείνης καί πρωθυπουργός.

— Δέν τόν γνωρίζεις τόν Περικλῆ. Αὐτός εἶναι ἄλλου εἶδους ἄνθρωπος. Ἄλλο ἀπό τὰ γράμματα δέν μετρά. Γράμματα καί ἀρχαιότητα! Τοὺς Ἀθηναίους τοὺς περιφρονεῖ, διότι παρήτησαν, λέγει, τὰς ἀρχαίας παραδόσεις. Ἐάν ἀπορασίη ποτέ νά ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, θά γείνη δευτέρα ἐκδοσις τοῦ Ἰαροβίσκη. Θά σοῦ θέλῃ τήν Ἰναρίμην νά μὴ βλέπῃ ἄλλο τι παρὰ τήν Ἀκρόπολιν, ἢ ποῦ καί ποῦ τὸ Θησεῖον ἢ καί κανέν ἄλλο ἐρεῖπιον. Πολύ δέ φοβοῦμαι ὅτι ἐπὶ τέλους θά τήν ὑπανδρεύσῃ μέ κανένα πεινασμένον ἀρχαιολόγον, ὁ ὁποῖος μόλις θά ἔχῃ νά πληρόνῃ τὸ ἐνοικίον του εἰς κανένα παράμερον δρόμον τῆς πρωτευούσης.

— Αὐτὸ ἤμπορεῖ νά προληφθῇ, φίλε μου. Φέρε τὴν ἐδῶ, πῆγαίνε τὴν εἰς τὸ θέατρον κανέν ἐσπέρας, ὅποτε θά παρευρίσκωνται καί οἱ βασιλεῖς. Οἱ νέοι ὅλοι ἀπὸ τὴν πλατεῖαν αὐτὴν θά κυττάζουν. Σοῦ ὑπόσχομαι δὲ νά τῆς γράψω ποίημα ἐγκωμιστικώτατον εἰς τόν «Νέον Διογένην».

Λέγοντες ταῦτα ἔφθασαν διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου εἰς τὸ βουλευτήριον. Τὸ πῆζοδρόμιον ἦτο πλήρες ἀέργων κηφήνων ἐκφραζόντων ἐλευθέρως τὰ σχόλιά των περὶ ἐκάστου τῶν προσερχομένων βουλευτῶν, ἐντὸς δὲ τοῦ περιβάλου, ὅπου εἰσῆρχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ ἀμαξά τοῦ πρωθυπουργοῦ, συνωθοῦντο στρατιῶται καί πολῖται πάσης κοινωνικῆς τάξεως. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀντήλλαξαν χαιρετισμούς μέ τόν Τελάχαν καί τόν Σταῦρον, ἠκούσθησαν δὲ καί ἐκ τοῦ πλήθους χαιρετισμοί, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον φιλικοί, πρὸς αὐτοὺς ἀπευθυνόμενοι.

Ὁ Τελάχας, μέ ἀξιοπρέπειαν ἀρμόζουσαν εἰς ὑποψήφιον δῆμαρχον, διέσχισε τὸ συνωθούμενον πλήθος μὴ προσέχων εἰς τοὺς ἀστεϊσμούς καί τοὺς ὑπαινιγμούς τούτους, ἀντεχαίρετίσε τοὺς γνωρίμους ὅσοι τὸν ἐχαίρετων καί ἀνῆλθε τὴν κλίμακα τοῦ βουλευτηρίου βυσσοδομῶν καλυψιεργίας. Ἡ αἴθουσα τῆς βουλῆς παρίστα θέαμα θαυμάσιον ὀπισθεν τῆς ἔδρας τοῦ προέδρου τὸ βουλευτήριον κατεῖχετο ὑπὸ σωρείας πολιτῶν,

στρατιωτικῶν, χωρικῶν καί παντός εἶδους θεσιβηρῶν περικυκλούντων τινὰς τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους. Οἱ λοιποὶ ἐκάθηοντο εἰς τὰ ἐδωλία των μεταξὺ αὐτῶν τινὲς φουστανελοφόροι ἐπισκιάζοντες διὰ τῆς γραφικῆς στολῆς των τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ευρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Καί οἱ μὲν καί οἱ δὲ ἀπηυθύνοντο πρὸς τὸν πρόεδρον ἐκ τῆς ἔδρας των ὡς ἐπὶ τὸ πῶλύ, χωρὶς κἄν νά ἐγερθῶσιν, ἀλλ' ἀπλῶς προτείνοντες τὴν χεῖρα, ὅπως ἐλκύσωσι τὴν προσοχὴν του. Τὰ θεωρεῖα ἐπάνω ἦσαν πλήρη θεατῶν διασκεδάζοντων μέ τὸ ὑπ' αὐτοὺς θέαμα. Ἐβλέπον ἐκεῖθεν ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἄνδρας φερομένους ὡς παιδία ἐρίζοντα, ἀνταλλάσσοντας προσωπικὰς ἀβρότητας, φωνάζοντας, διακόπτοντας ἀλλήλους ὀργίλως καί ἐκτελοῦντας οὕτω τὰ νομοθετικά των καθήκοντα. Δύσκολον νά φαντασθῇ τις πῶς ἀκριβῶς θά διεξῆγε τὰς συζητήσεις τῆς συνέλευσις ἐκ γυναικῶν, ἀλλὰ πιστεύω ἀδιστακτικῶς, ὅτι ποτὲ δέν θά ὑπερέβαινε κατὰ τὴν πολυλογία, τὴν παραχίν, τὴν ἔξαψιν καί τὴν χυδαιότητα τὰς συνήθεις συνελύσεις τῶν ἀρρένων ἀντιπροσώπων τῆς ὑψηλίου.

Ὁ Τελάχας ἐκάθισε μέ ὕψος ἐπιδεικτικῆς ἀνεξαρτησίας εἰς τὴν πρώτην σειράν τῶν ἐδωλίων, προβάλλων ἐκφραστικῶς τὸ κάτω χεῖλος καί τοξεύων πλαγίως βλέμμα ἀπειλητικόν κατὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ. Ὁ Σταῦρος ἐκάθισεν ὀπισθεν του, ἐξαπλώσας ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στηρίγματος τῶν ἐδωλίων καί ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἐκατέρωθεν γειτόνων του καί μειδιῶν σαρκαστικῶς, ὡς ἀρμόζει εἰς ἐκδότην σατυρικῆς ἐφημερίδος.

Ὁ ἀτυχῆς ὑπουργός ἀπεκρίνετο εἰς ἐπερώτησίν τινα ἢ ἀπόκρισίς του ἔδωκεν εἰς τόν Τελάχαν τὴν ζητουμένην εὐκαιρίαν. Ἡγέρθη πλήρης ὀργῆς, μέ δύο κηλίδας ἐρυθρὰς ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρειῶν του καί ἐκεραυνοβόλησε τὸν ὑπουργόν διὰ σειρὰς φράσεων ἐπιθετικῶν ὁ ὑπουργός ἀνταπήτησεν, ἀλλ' ὁ Σταῦρος ἐκ τῆς θέσεώς του προέτεινε τὸν δάκτυλον ὀρμητικῶς καί ἀνεβόησε: Ψεύδεται!

Ὁ Ἄγγλος ὑπουργός, τὸν ὁποῖον εἶδομεν εἰς τὴν Σαξωνικὴν πρεσβείαν, παρίστατο εἰς τὴν συνεδρίασιν, παρατηρῶν τὰ γινόμενα ἐκ τοῦ θεωρείου τῶν διπλωματῶν. Ὅτε ὁ ξεναγὼν αὐτὸν μετέφρασε τὸ ἐπιφώνημα τοῦ Σταύρου, ὁ Ἄγγλος ἐκυψεν ἐκ τοῦ θεωρείου καί ἐστήλωσεν ἐπὶ τοῦ δικηγόρου σατυριστοῦ τὰς ἀκτῖνας τῶν ὀμματουαλίων του. Συχνάκις εἰς τὴν πατριδα του διεφιλονεικῆθη ἢ ἀκρίβεια τῶν λόγων του, ἀλλὰ τὸσαύτη βουλευτικὴ εὐλιχρία περὶ τὰς ἐκφράσεις ἦτο ὄλως ἀσυνήθης δι' αὐτὸν καί νέα, ὥστε παρετήρει μέ πολλὴν περιέργειαν καί τὸν βουλευτὴν καί τὸν διαψευσθέντα ὑπουργόν.

Ὁ πρόεδρος ἐκτύπησε τὴν τράπεζαν μέ τὰς χεῖράς του, διὰ νά ἐπιβάλλῃ τὴν τάξιν, ἀλλὰ τοῦτο ἐννοεῖται ἐπέτεινε τὸν θόρυβον. Ὁ πρωθυπουργός

γός ἐκάθισεν ἐν τῷ μέσῳ φωνῶν πανταχόθεν, ὁ δὲ ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν ἠγέρθη ὑπέροχος τοῦ προισταμένου του, ἀλλὰ οἱ λόγοι του προεκάλεσαν νέαν τρικυμίαν σφοδρότεραν τῆς προτέρας καὶ ὁ Σταῦρος ἐγερεῖς ἐπροχώρησεν ἀπειλήτικῶς πρὸς αὐτόν, καὶ ἄλλοι βουλευταὶ ὤρμησαν, μολὶς προλαβόντες τὴν μετατροπὴν τῆς λογομαχίας εἰς σωματικὴν σύγκρουσιν. Ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ὁ κ. Σαμουὴλ Οὐάρεν ἐδίσταζεν ἂν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ τιμῶν περαιτέρω διὰ τῆς ὑψηλῆς παρουσίας του τοιαύτας σκηνάς. Ἀναπολῶν τὰ τῆς ἀρχαίας μυθολογίας, ἐνθυμήθη τὸν γέλωτα τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, ὅτε ἔβλεπον ἀνοηταίνοντας τοὺς θνητούς. Ἄλλ' ὅπως δῆποτε περιηγείτο πρὸς αὐξήσιν γνώσεων, καὶ ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἴδῃ ὅσα ἔβλεπεν ἐκ τοῦ θεωρείου τῶν διπλωματῶν.

Ἐν τούτοις οἱ ὑπουργικοὶ ἤρχισαν προσκαλοῦντες μανικῶδῶς τὸν Σταῦρον νὰ ἀποσύρῃ τὰς ὑβριστικὰς ἐκφράσεις του. Ὁ Σταῦρος δὲν εἶχε τοιοῦτον σκοπὸν. Οἱ φίλοι του, προεξάρχοντες τοῦ ἀρχηγοῦ του, τὸν ὑπερησπίζοντο κραυγάζοντες καὶ χειρονομούντες· τосαύτη δὲ ἦτο ἡ ταραχὴ καὶ ἡ γασμῶδία, ὡστε ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ὁ κ. Σαμουὴλ Οὐάρεν ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν, ὡς ἔλεγεν, ὅτι εὐρίσκεται ἐντὸς φρενοκομείου. Ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ τις μίαν φράσιν ὀλόκληρον ἐντὸς τοῦ κυκλώνος ἐκείνου ἀγρίων κραυγῶν. Πολλοὶ τῶν βουλευτῶν ὄρθιοι· ἐπὶ τῶν ἐδωλίων ἔσειον τοὺς πέλους τῶν ἀπειλητικῶς. Ὁ ἀτυχῆς πρόεδρος ἀπαυδήσας ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς ἔδρας του, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν διεδέχθη εἰς τῶν ἀντιπροέδρων, ὁ δὲ Τελάχης διασκελίσας ὀρηκτικῶς τὸν ἐνώπιον τῶν πρώτων ἐδωλίων γῶρον ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα καὶ διεκήρυξε στεντορείως, ὅτι θὰ μείνῃ ἐπ' αὐτοῦ ὀμιλῶν μέχρις οὗ γείνῃ τὸ θέλημα τοῦ κόμματός του, ἔστω καὶ μέχρι τῆς αἰρίας. Καὶ ἤρχισε πράγματι ἀγορεύων ἄνευ σειρᾶς, ἐπαναλαμβάνων τὰ αὐτὰ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, φωνάζων, χειρονομῶν καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Σταύρου, ὅστις ἐκ τῆς θέσεώς του ἔλεγε μεγαλοφώνως καὶ ἐκείνος τὰ ἴδικά του.

Ἦλθεν ἡ ἐσπέρα, πρῆλθε τοῦ γεύματος ἡ ὥρα καὶ ἐξηκολούθει ὁ Τελάχης ἀγορεύων, ἐνῶ ὁ δυστυχῆς ἀντιπρόεδρος ἠγωνίζετο κατὰ τῆς ἐπικρατούσης καταγίδος, κρούων εἰς μάτην τὸν κώδωνα. Ἄλλ' οἱ πεινασμένοι βουλευταὶ ἤρχισαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον νὰ ἀποχωρῶσι πρὸς εὔρεσιν τροφῆς, ἐνῶ οἱ μένοντες ἐζήτουν γαστρῶς τὴν ἀναβολὴν τῆς συνεδριάσεως. Ἄλλ' ὁ Τελάχης καὶ ὁ Σταῦρος ἐπέμενον σταθερῶς. Τί πρὸς αὐτοὺς αἱ ἀνάγκαι τοῦ στομάχου; Καὶ ἐπῆλθεν ἡ νύξ, καὶ ὁ Τελάχης ἔμενον ἔτι ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀδυσώπητος, φρενός, ἀκατάβλητος. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Σταῦρος ἔτρωγε κολλούρας, τὰς ὁποίας φίλοι του ἔφερον ἐξωθεν, καὶ ἐξηκολούθει μὲ γέ-

μάτων στόμα τὰς διακοπὰς του πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἀγορευόντος.

Ἐπὶ τέλος ἐληξεν ὡπωσδήποτε ἡ συνεδρίασις καὶ οἱ δύο φίλοι ἀνεχώρησαν ὁμοῦ ἐκ τοῦ βουλευτηρίου.

— Δὲν τὰ κατὰφέρουν καλλίτερα οἱ παρνελισταὶ εἰς τὸ Λονδίνο, εἶπεν ὁ Τελάχης.

— Ἐθρικυβευτες, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Σταῦρος! Βεβία ἡ ἐπιτυχία σου ὡς δημάρχου.

— Δήμηχρος! ὑπέλαβεν ὁ θρικυβεύσας βουλευτῆς, συναίσθανόμενος κατὰ πόσον τὸν ἀνύψωσεν ἡ ἀρεμάνιος ἐν τῇ Βουλῇ στάσις του. Ἄς λέγωμεν καὶ ὑπουργός!

— Θὰ γείνῃ καὶ τοῦτο, ἀνεφώνησεν ὁ Σταῦρος καὶ ἀποχαίρεισας τὸν φίλον του, ἐπορεύθη πρὸς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἔγραψεν ἀμέσως τριστηλον ἄρθρον καὶ ἐν σατυρικόν ποιήμα πρὸς διαφώτισιν τοῦ κοινού.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

Ἀ φ ρ ο σ

Εἶτε τὰ μάτια σου ψιλὰ σικκῶνεις,
Εἶτε ὡς τὰ λούλουδα τὰ χαμπλώνεις,
Εἶδ' ὄλη ἔρωτας, εἶδ' ὄλη ἄφροσ.
Ἄφροσ τὰ χέρια σου τὰ μαρμαρένια,
Ἄφροσ τὰ μάγουλα τὰ βελουδένια,
Ἄφροσ ῥοδόχρωμος, «πολὺ ἐλαφρόσ».

Εἶτε τὰ στήθια σου κυτυοῦν μ' ἐλπίδα,
Εἶτε τὸ βλέμμα σου χύνει μ' ἀχτίδα,
Εἶδ' ὄλη ἔρωτας, εἶδ' ὄλη ἄφροσ.
Ἄφροσ τὸ σῶμά σου τὸ πουλουλένιο,
Ἄφροσ τ' ἀχειλί σου τὸ ζαχαρένιο
Ἄφροσ σμαράγδινοσ, «πολὺ ἐλαφρόσ».

Ἢ δὲ κρινόσπαρτους τόπους διαθαίνεισ
Ἢ μὲ τὰ χέρια σου τὰ ῥόδα δένεις,
Καὶ πάλι εἶδ' ἔρωτας, καὶ πάλι ἄφροσ,
Ἄφροσ 'ς τὸ λύγισμα, ἄφροσ 'ς τὴ νεϊότη
Ἄφροσ 'ς τὴν ἄφτασθ τὴν ὠραιότη,
Ἄφροσ ὀλόμοσχος, «πολὺ ἐλαφρόσ».

Καὶ ἐμένα, ἄφροπλασθ, σὰν μὲ κυττάζεισ
Γροικῶ ἀφ' τα ἐπίγεια πῶς μ' ἀνεβάζεισ,
Κρυφὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι ἄφροσ.
Τοῦ κόσμου ὀλόκληρου τὴ δυστυχία
Ἐεχνῶ, κ' ἐλεύθερον πάλαι ἡ καρδιά,
Πετῶ μεσοῦρανα «πολὺ ἐλαφρόσ».

Γι' αὐτὸ ἡ ἀγάπη μου, κόρη χουσι μου,
Ὁ νοῦς, ἡ σκέψι μου, κ' αὐτὴ ἡ ζωὴ μου
Σὰν ἄλλοσ γύρω σου σκορπιέτ' ἄφροσ.
Κ' ἴσως τ' ἀφρότο σου λευκὸ χεράκι
Νὰ πιῶ κ' ἂν μοῦ ἔδινε μικρὸ φαρμάκι,
Θῆταν κ' ὁ θάνατος «πολὺ ἐλαφρόσ».